

**KOMENDA GŁÓWNA
PAŃSTWOWEJ STRAŻY POŻARNEJ**

Warszawa, dnia 13 stycznia 2009 r.

BZ-II-0262/167-2/08

**Polskie Stowarzyszenie
Producentów Dźwigów**
02-699 Warszawa
ul. Taborowa 20 dom. 3

W odpowiedzi na pismo PSPD/306/2008 z dnia 27.10.2008 r. skierowane do Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego, przekazane do Ministerstwa Infrastruktury, a następnie pismem BR3r-022-229/08 Nr 7021 z dnia 5.11.2008 r. do tutejszej Komendy, oraz w nawiązaniu do spotkania w dniu 12 grudnia 2008 r. przedstawicieli KG PSP, Urzędu Dozoru Technicznego i Polskiego Stowarzyszenia Producentów Dźwigów, zrzeszającego producentów dźwigów, producentów elementów i części do dźwigów oraz wykonawców dźwigów w obiektach budowlanych w sprawie problemów dotyczących dźwigów przystosowanych do potrzeb ekip ratowniczych, przekazuję w załączeniu stanowisko Komendy Głównej Państwowej Straży Pożarnej w ww. zakresie uwzględniające zagadnienia określone w piśmie PSPD/306/2008 z dnia 27.10.2008 r., jak również wnioski wynikające ze wspomnianego spotkania w dniu 12.12.2008 r.

Do wiadomości:

1. **Urząd Dozoru Technicznego**
02-353 Warszawa
ul. Szczęśliwicka 34
2. **Ministerstwo Infrastruktury**
Departament Rynku Budowlanego
i Techniki
00-926 Warszawa
ul. Wspólna 2
3. **Główny Urząd Nadzoru Budowlanego**
00-926 Warszawa
ul. Krucza 38/42
4. **Komendy Wojewódzkie**
Państwowej Straży Pożarnej
wszystkie

ZASTĘPCA KOMENDANTA GŁÓWNEGO
PAŃSTWOWEJ STRAŻY POŻARNEJ

nadbryg. Józef Stulich

**STANOWISKO KOMENDY GŁÓWNEJ PAŃSTWOWEJ STRAŻY POŻARNEJ W
SPRAWIE DŹWIGÓW PRZYSTOSOWANYCH DO POTRZEB EKIP RATOWNICZYCH
(DŹWIGÓW DLA STRAŻY POŻARNEJ)**

Wymagania dla dźwigów w budynkach wysokościowych (WW) i budynkach wysokich (W) innych niż budynki mieszkalne zawarte w § 253-255 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690, z późn. zm.) wskazują, że przynajmniej jeden dźwig w każdej strefie pożarowej ww. obiektów powinien być przystosowany dla potrzeb ekip ratowniczych. Pojęcie dźwigu przystosowanego do potrzeb ekip ratowniczych występujące aktualnie w ww. przepisach techniczno-budowlanych jest przetworzonym ustaleniem, które po raz pierwszy wystąpiło w rozporządzeniu Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 3 lipca 1980 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki (Dz. U. Nr 17, poz. 62, z późn. zm.) pod nazwą dźwigi dla straży pożarnej.

Wszelkie wątpliwości w traktowaniu tych tożsamyh pojęć rozwiewa już nowelizacja ww. rozporządzenia MI z 12.04.2002 r. (Dz. U. Nr 75, poz. 690, z późn. zm.), w której treść § 253 ust. 1 sformułowano w sposób następujący:

„W budynku ZL I, ZL II, ZL III lub ZL V, mającym kondygnację z posadzką na wysokości powyżej 25 m ponad poziomem terenu przy najniższym położonym wejściu do budynku oraz budynku wysokościowym (WW) ZL IV, przynajmniej jeden dźwig w każdej strefie pożarowej powinien być przystosowany do potrzeb ekip ratowniczych, spełniając wymagania Polskiej Normy dotyczącej dźwigów dla straży pożarnej”.

W świetle powyższego można stwierdzić bezspornie, że wymagany dźwig dostosowany do potrzeb ekip ratowniczych to dźwig dla straży pożarnej, który powinien odpowiadać kryteriom określonym w stosownej Polskiej Normie, którą jest obecnie PN-EN 81-72:2005 „Przepisy bezpieczeństwa dotyczące budowy i instalowania dźwigów – Szczególne zastosowanie dźwigów osobowych i towarowych – Część 72: Dźwigi dla straży pożarnej” lub powinien zapewniać nie niższy poziom bezpieczeństwa, który został określony w normie PN-EN 81-72:2005.

Od ustanowienia w 2005 r. omawianej normy europejskiej, jako Polskiej Normy, w polskiej wersji językowej, jej postanowienia, na zasadach wiedzy technicznej powinny być realizowane przy projektowaniu dźwigów przystosowanych do potrzeb ekip ratowniczych i stosowaniu ich w obiektach budowlanych. Dotyczy to stosowania tych dźwigów nie tylko zgod-

nie z bezpośrednio sformułowanymi w ww. uregulowaniach prawnych wymaganiami odnoszącymi się do budynków wysokich i wysokościowych, ale również takich przypadków, gdzie stanowią one tzw. rozwiązanie zastępcze (§ 2 ust. 3a MI z 12.04.2002 r. - Dz. U. Nr 75, poz. 690, z późn. zm. lub zamiennie (§ 1 ust. 2 rozporządzenia MSWiA z dnia 21.04.2006 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów) - Dz. U. Nr 80, poz. 563 i § 8 ust. 3 oraz § 12 ust. 4 rozporządzenia MSWiA z dnia 16.06.2003 r. w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę i dróg pożarowych - Dz. U. Nr 121, poz. 1139).

Jeżeli dźwigi występują jako przystosowane do potrzeb ekip ratowniczych (dla straży pożarnej) to muszą spełniać wszystkie wymagania wynikające z ww. PN-EN 81-72 lub zapewniać nie niższy poziom bezpieczeństwa niż ww. normie. Wtedy Urząd Dozoru Technicznego obejmując dozorem technicznym taki dźwig (zgodnie z przeznaczeniem) traktuje go jako dźwig dla ekip ratowniczych (dla straży pożarnej). Analogicznie dźwigi te jako dźwigi dla ekip ratowniczych (dla straży pożarnej) akceptuje Państwowa Straż Pożarna prowadząc czynności kontrolno-rozpoznawcze i działania operacyjne.

Jeżeli dźwig nie zapewnia co najmniej takiego poziomu bezpieczeństwa jaki jest określony w normie PN-EN 81-72, np. zgodnie z ustaleniami właściwego dla miejsca inwestycji komendanta wojewódzkiego PSP (§ 16 ust. 1 rozporządzenia MSWiA z dnia 16.06.2003 r. w sprawie uzgadniania projektu budowlanego pod względem ochrony przeciwpożarowej – Dz. U. Nr 121, poz. 1137), dokonany w trybie wspomnianych już wcześniej rozwiązań zastępczych lub zamiennych, zasilany jest w energię elektryczną sprzed przeciwpożarowego wyłącznika prądu lub posiada zgodne z tą Normą np. sterowanie z wnętrza kabiny to Urząd Dozoru Technicznego traktuje takie urządzenie jako dźwig osobowy nieprzystosowany dla straży pożarnej mimo, że montowane w niektórych dźwigach tkz. jazdy specjalne, które służą do sterowania dźwigiem np. podczas przewozu mebli, chorych, itd., z punktu widzenia zasady działania są zbliżone do sterowania dźwigiem dla straży pożarnej.

W opinii tutejszej Komendy, zgodnej z ustaleniem dokonanym w trakcie spotkania w dniu 12 grudnia 2008 r. przedstawicieli KG PSP, Urzędu Dozoru Technicznego, Polskiego Stowarzyszenia Producentów Dźwigów, dźwigi z funkcjami jazdy specjalnych mogą być wykorzystywane przez ekipy ratownicze straży pożarnej w okolicznościach uzasadnionych stanem wyższej konieczności na podstawie art. 21 ust. 3 punkt 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2006r. Nr 96, poz. 667 z późn. zm.). W takim przypadku Państwowa Straż Pożarna ponosi pełną odpowiedzialność za użytkowanie dźwigu niezgodnie z jego przeznaczeniem.

Strony zgodziły się, że wykorzystywanie dźwigu w czasie pożaru, w okolicznościach uzasadnionych stanem wyższej konieczności, posiadającego niektóre funkcje dźwigu dla straży pożarnej, jest bezpieczniejsze niż wykorzystanie dźwigu bez tych funkcji.

Uzgodnione wcześniej z właściwymi organami PSP, we wskazanym powyżej trybie rozwiązań zastępczych lub zamiennych, funkcje specjalne wspomnianego dźwigu mimo, że odbierany jest on przez UDT jako dźwig osobowy, powinny być uwzględniane przy zajmowaniu stanowiska przez komendantów powiatowych (miejskich) PSP w trybie art. 56 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn. zm.) oraz w czasie czynności kontrolno-rozpoznawczych prowadzonych w obiektach wyposażonych w takie dźwigi.

Warszawa, dnia 13 stycznia 2009r.